

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

Maištingieji
Arandėliai

3

SARAH MALLORY

Sugrižimas

KnYGUTE.lt

Sarah Mallory

SUGRĮŽIMAS

Keturių knygų serija
„*Maištingieji Arandėilai*“
Trečia knyga

Versta iš Sarah Mallory,
Return of the Runaway, 2016

© Sarah Mallory, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2017

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0312-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Verdenas, Prancūzija, 1803 metų rugsėjis

Namų, stovinčių Lygybės gatvėje, viršutinio aukšto kambaryje sėdinti jauna moteris tamsiai mėlynu jojimo apsiaustu atrodė nejprastai rimta. Net balti marškiniai po prigludusiu švarku tik prie kaklo buvo papuošti kukliais raukiniais. Kad atrodytų dar rimčiau, prie šiaudinės skrybėlaitės prisiuvo juodus kaspinus, o ant pečių užsimetė juodų nėrinių šalį. Dabar ji sėdėjo priešais veidrodį ir kritiškai apžiūrinėjo savo atspindį.

– Ledi Kasandra Vitnė yra užsispyrusi ir impulsyvi, – pareiškė ji, prisiminusi, kaip kažkas neseniai ją apibūdino. Kritikas taip pat pastebėjo, kad ji graži, bet šitą ji nuleido negirdom. Kasandra parėmė smakrą ranka ir atsidūsėjo iš nepasitenkinimo. – Užsispyrimas ir impulsyvumas negerai tuo, kad pridarei klaidų, – tarė savo atspindžiui. – O ištekėti už Džeraldo tikrai buvo klaida.

Ji apsisuko ir nužvelgė mažytį kambarėlį. Lydėti Džeraldą į Verdeną irgi buvo klaida, bet gegužę Amjeno taikai atėjo galas, o ji neturėjo drąsos jį palikti ir viena grįžti į Angliją. Tai būtų reiškę, kad ji pripažįsta pralaimėjimą, o Kasandrai tokia mintis buvo nepriimtina. Ji laisva valia sutiko pabėgti su Džeraldą ir beveik girdėjo, kaip senelė, Hiuno markizė našlė, sako:

– Kaip pasiklojai, taip išsimiegojai, panelyte.

Kasandra ir miegojo daugiau nei metus, nors po kelių mėnesių santuokos suprato, kad Džeraldas nėra geras, mylintis vyras, kokiu jį laikė.

Jos mintis pertraukė beldimas į duris. Persimetusi keiliais žodžiais su tarnu ji pasiėmė savo krepšį ir nusekė paskui jį laiptais žemyn. Prie durų laukė fajetonas su Merimonu, samdytu kurjeriu. Jis buvo nedidelis, pailgo veido žmogus ir dabar nužvelgęs krepšį jos rankoje tarė:

– *C'est tout?*¹

– Daugiau man nieko nereikia, – savo kalba atsakė Kasandra, žiūrėdama jam į akis. Jam tvirtinant krepšį prie fajetono, ji liūdnai pagalvojo, kaip mažai užgyveno per vienus vedybinio gyvenimo metus. Merimonas atidarė kariatos dureles ir vėl sugargaliavo prancūziškai:

– Sėskite, miledi, aš jus lydėsiu pėsčiomis. Mano žirgas laukia prie Šv. Pauliaus vartų.

Kesė pakėlė akis. Rugsėjo saulė jau artinosi prie laidos.

– Būtų buvę geriau išvykti auštant, – pasakė ji.

Merimonas atrodė įsižeidęs.

– Miledi, jau sakiau, kad nepavyko gauti kariatos anksčiau. Šiame kelyje nėra jokio pavėsio, o dieną žirgams gali būti labai karšta. Dabar naktį važiuosime, jūs

---

¹ Tai viskas? (pranc.) (čia ir toliau – vert. pastabos).

pamiegosite, o kai atsibusite – *voilà* – jūs jau Reimse.

– Čia nepamiegosiu, – nesusivaldžiusi prunkštelėjo. Kelionė į Prancūziją su Džeraldū buvo visiškai kitokia. Tada ji buvo įsimylėjusi ir kupina vilčių, bet nėra prasmės galvoti apie praeitį.

– Puiku, tada judėkime. Kuo greičiau naktis baigsis, tuo geriau.

Iki rytinių vartų buvo likę visai nedaug. Ten kruopščiai patikrins Kasandros pasą. Verdenas buvo išlaikęs daugumą viduramžių tvirtovių ir grėsmingą citadelę. Dėl to paskelbus karą dauguma britų turistų slėpėsi būtent čia. Priešui buvo sunku įsigauti vidun, tačiau britams ištrūkti – beveik neįmanoma.

Privažiavus miesto vartus ji padavė savo dokumentus Merimonui, o šis perdavė juos sargybiniui. Prancūzų pareigūnas valandėlę juos tyrinėjo, o tada prasibruko pro kurjerį ir žengė prie fajetono. Kesė nuleido langą.

– Išvykstate, *madame*?

– Taip, atvykau į Verdeną su vyru, kai šis buvo sulaukytas, bet praėjus savaitei jis mirė. Nebeturiu priežasties pasilikti, – pridūrė truputį išdidžiai. – Pirmasis konsulas Bonapartas nurodė, kad reikia sulaukyti tik karo tarnybai tinkamo amžiaus vyrus.

Vyriškis pakreipė galvą.

– Tikrai taip. Ir kur vyksite?

– Į Ruaną, – įsikišo Merimonas. – Keliausime per

Reimsą ir Buvė. Tikimės, kad iš Ruano pavyks laivu persikelti į Havrą, o iš ten miledi galės plaukti į Angliją.

Kesė laukė įsitempusi ir nekantri, o žandaras stebeilijo jai į akis. Rodos, po amžius trunkusios tylos, jis dar žvilgtelėjo į karietą tarsi norėdamas įsitikinti, kad ant grindų nesislepia koks belaisvis. Galiausiai patenkintas atsitraukė, įteikė dokumentus Merimonui ir davė ženklą pašto vaikinui važiuoti toliau. Kurjeris nuėjo prie smulkaus vaikėzo, kuris laikė ilgauodegio bėrio vadeles, ir fajetonui riedant pro vartus, šoko į balną ir nurisnojo greta.

Kesė nusimovė pirštines, nusiėmė skrybėlaitę ir pasiūrynė smilkinius. Galbūt išvykus iš Verdeno nepaliaujantis maudulys praeis. Dienos po Džeraldo mirties buvo įtemptos, jo vadinamieji draugai suko ratus kaip maitvagniai, pasiryžę pulti vos aptikę silpną vietą. Na, visa tai liko praeityje. Ji keliauja namo. Temo. Karietai supantis ir barškant nelygiame kelyje, Kesė įsitaisė kampe. Reikia tikėtis, kad Anglijos keliai bus tokie geri, kaip ji prisiminė, nes visą kelionę tokio tarškėjimo nepakeltų.

Staiga fajetonas sulėtino greitį ir Kesė atsisėdo tiesiau. Jie kurį laiką važiavo per mišką, nuo aukštų medžių, augančių palei kelią, karietoje buvo tamsu nors į akį durk, bet dabar langą apšvietė blyški mėnesiena ir Kesė pamatė, kad jie išriedėjo į proskyną. Palei kelią mėtėsi rąstgaliai ir šakos, tarsi medžiai būtų iškirsti ir išvežti visai neseniai. Ji palinko į priekį ir pažvelgė pro

langą tikėdamasi pamatyti užėigos šviesas, bet veltui. Tik švininis peizažas ir tamsi miško siena iš visų pusių.

Karieta sustojo. Merimonas nušoko nuo žirgo, pririšo jį prie rato ir priėjęs atidarė dureles.

– Išlipkite, miledi. Kelionė baigėsi.

Kesei ėmus protestuoti, jis čiupo ją už riešo ir ištempė iš karietos.

– Kaip drįstate šitaip su manimi elgtis? – užsipuolė ji.

– Susitarėme, kad nugabensite mane į Havrą. Jeigu to nepadarysite, likusių pinigų negausite.

Jam kimiai nusijuokus, nugara perbėgo šiurpas.

– Tikrai? Kadangi Havre neturite nei draugų, nei bankininko, visus pinigus vežatės su savimi, ar ne?

Šiurpas virto ledine baime.

– Nesąmonė, – išdidžiai atšovė ji. – Nebūčiau tokia kvaila vež...

Jos prieštaravimus vėl nutraukė baisus juokas.

– Tikrai, kad būtumėte. Duokite man savo rankinę dabar pat ir galbūt per daug jūsų neskriausime.

Apsisukusi Kesė pamatė, kad pašto vaikinai nušoko nuo pakylės ir supančiojo arklius. Jis iš lėto artinosi prie jos. Jeigu nebūtų palikusi skrybėlaitės karietoje, galbūt būtų pasinaudojusi smailiais smeigtukais, kurie buvo joje. Dabar turėjo pasikliauti vien savo sąmoju ir menka jėga. Ji žengė atatupsta nuo Merimono, bet jis nemėgino jos sustabdyti. O kam? Juk jos dar laukė pašto vaiki-

nas.

– Manęs pasiges, – tarė ji. – Pasakiau draugams, kad parašysiu iš Ruano.

– Jeigu jie ir pradės jaudintis, tai mažiausiai po savaitės, – abejingai tarstelėjo Merimonas. – Niekam nerūpi, kas jums nutiks, nebent jūsų vyrui, bet jis negyvas. Netikiu, kad sulaikytieji anglai skubės atsiplėšti nuo pramogų.

Vargu, – pagalvojo Kasandra. Ji ir pati tuo netikėjo. Džeraldas pasirūpino, kad vieninteliai jos draugai būtų savanaudžiai, godūs seniai, kurie prielankumą išreikš tik tikėdamiesi naudos. Ji viena. Ji turi kovoti ir maža tikimybė, kad laimės. Merimonui iš už diržo išsitraukus ilgą peilį, Kasandra įsitempė dar labiau. Užpuolikas pikt-džiugiškai išsišiepė.

– Na, miledi, tai pinigų gausime dabar ar tada, kai pasismaginsime?

– Niekada, – pasigirdo ramus, linksmas balsas ir visi atsisuko į karietą.

Nepažįstamasis atrišo Merimono žirgo vadeles. Vyriškis buvo kiek aukštesnio nei vidutinio ūgio, vienplaukis, barzdotas ir apsirengęs kaip valstietis, bet laikėsi toli gražu ne prasčiokiškai. Jo laikysena buvo kaip kareivio, o balsas – įsakmus.

– Jeigu jums nors kiek rūpi jūsų saugumas, pasitraukite nuo damos dabar pat.

– Su jumis, pilieti, mes neturime jokių reikalų, – atšovė Merimonas. – Eikit sau.

– Nemanau.

Nepažįstamasis artinosi prie jų vesdamasis bėrį. Dėl susivėlusią plaukų ir tankios barzdos jo veidas mėnesienoje buvo beveik neįžiūrimas. Kesė tik pastebėjo, kaip jam išsišiepus sužibo balti dantys. Kurį laiką tvyrojo įtempta, vylinga tylą, o paskui viskas įvyko staiga. Šaukdamas iš įsiūčio Merimonas metėsi ant nepažįstamojo, tą pačią akimirką vežikas šoko prie Kesės.

Labai gerai, – pagalvojo ji, nes Merimonas buvo stambesnis ir ginkluotas peiliu. Susidoroti su pašto vaikinu ji dar turėjo šansą. Šiam artinantis išskėstomis rankomis, Kesė įsitempė. Jis bjauriai, pergalingai šypsojosi – tikriausiai manė, kad ji dreba iš baimės, bet jam prisartinus Kesė staigiai žengė į šoną, apsisuko, pasilenkė, pačiuo nuo žemės rankos ilgio ir storio šaką ir greitai suėmusi ją abiem rankomis trenkė vežikui per kelius. Šis staugdamas parkrito ant žemės.

– Gražiai pasidarbavote, *mademoiselle*, – raitas ant bėrio tarė nepažįstamasis ir ištiesė jai ranką. – Na? Norite vykti su manimi ar verčiau mėginsite laimę su šiais *scélérats*²?

Tikrai, kad padugnės, – pagalvojo Kesė paskubomis žvalgydamasi aplink. Merimonas klūpojo ant kelių ir

---

² Niekšai (pranc.).

piktai purtė galvą, vežikas sunkiai stojosi ant kelių. Ji vienu šuoliu atsidūrė prie nepažįstamojo, čiupo jo išties-tą ranką, vieną koją uždėjo ant jo bato ir leidosi užke-liama ant balno priešais jį. Vyriškis lengvai ją pakėlė ir pasisodinęs sau ant šlaunų paragino žirgą.

Kesė nebijojo nukristi, ją tvirtai laikė stiprios nepažįs-tamojo rankos. Kadangi ji sėdėjo šonu, galėjo atsisukti į vyrą arba į kelią. Kesė pasirinko pastarąjį variantą ir įsmeigė akis į tolį. Ant rankos nusmukęs juodas šalis ėmė plaikstyti kaip vėliava. Turbūt vėjas bloškė jį raite-liui į veidą, nes šis netaręs nei žodžio jį nutraukė ir ka-nopoms dundant per medžių paunksnę numetė šalin. Kesė atsisukusi stebėjo, kaip jis iš lėto nusklendžia ant žemės. Vienintelis gedimo vyro ir santuokos simbolis. Jo nebėra. Ji nusigręžė ir pažvelgė į priekį, į paslaptinę ateitį.

~2~

Jie jojo per mišką. Tylą trikdė tik vienodas žirgo kano-pų kaukšėjimas. Kesė ir nemėgino užmegzti pokalbio. Tamsoje buvo sunku įžiūrėti kelią, ji norėjo, kad jodikas susitelktų ir saugiai vestų žirgą tarp medžių. Tik tada, kai jis sulėtino žirgą ir šis ėmė risnoti žingine, ji nutraukė tylą:

– Ar žinote, kur jojame?

Ir iškart subarė save, kad paklausė angliška, bet jis atsakė su vos juntamu akcentu.

– Kol kas neturiu žalio supratimo, – linksmi tarė. – Galėsiu atsakyti, kai nebebus medžių ir matysiu dangų, – pridūrė jai nejaukiai pasimuisčius priekyje. – Gal sustokime ir valandėlę pailsinkime žirgą?

Jis sustabdė žirgą ir padėjo Kesei nultipti. Tik tada ji suprato, kad kojos jos nelaiko, ir įsikibo į balną, kad neprarastų pusiausvyros.

Vyriškis nušoko šalia jos.

– Nagi, truputį paėjėkime, galūnės greitai atsigaus.

Jis apkabino Kasandrą per pečius ir prisitraukė prie savęs. Jo drabužiai buvo šiurkštūs, atsidavė purvu ir prakaitu, bet Kesė negalėjo paeiti pati, tad leidosi padėdama. Jo jėga buvo maloni, bet kartu glumino. Jis elgėsi ir kalbėjo kaip išsilavinęs žmogus, bet atrodė kaip prasčiokas.

– Dar nepadėkojau, kad mane išgelbėjote, – atsargiai tarė ji. – Ką čia veikėte?

– Man reikėjo žirgo.

Jo ramus atsakymas taip nustebino, kad ji net nusijuokė.

– Tai kelia dar daugiau klausimų, *monsieur*.

Ji manė, kad jis kaip nors išsisuks, bet atsakė labai nuoširdžiai:

– Mane persekiojo. Ieškodamas prieglobsčio pabėgau

į mišką. Pamačiau prie kariatos pririštą žirgą. Kadangi jūsų palydovai jums grasino, niekas jo nesaugojo. Aš labai apsidžiaugiau, bet pamaniau, kad būtų negražu pasprukti palikus jus likimo valiai.

– Tikrai taip.

Kesė stengėsi kalbėti ramiai, bet viduje baiminosi ar nebus nuo vilko užšokusi ant meškos.

Ji atsargiai atsitraukė ir jis iškart ją paleido. Kesė toliau žingsniavo šalia, o žirgas ramiai kaukšėjo greta. Virš jų rašalo mėlynumo danguje kabojo mėnulis.

– Tai jūs – bėglys, – tarė ji patenkinta. – Taip ir maniau.

– Ir jūs manęs nebijote?

Kesė iškėlė galvą.

– Aš nieko nebijau, – tarė ir iškart suprato, kaip kvailai tokiomis aplinkybėmis nuskambėjo jos greitas atsakymas. Ji iš lėto pridūrė: – Tiksliau, esu atsargi, kaip ir dera su nepažįstamuju.

– Tiesa, bet tai galima ištaisyti, – tarė jis ir sustojęs jai nusilenkė. – Raulis Dulevantis, jūsų paslaugoms.

Kadangi jis tikėjosi atsakymo, ji po minutėlės tarė:

– Ledi Kasandra Vitnė.

– Ir jūs anglė. Dėl to turime kalbėtis šia barbarų kalba.

– Tada kalbėkimės prancūziškai, – atsakė susierziniusi.

– Kaip norite, – jis sugavo jos kairę ranką. Kadangi

abu nemūvėjo pirštinių, jo šiurkštus nykštys užčiuopė paprastą, auksinį žiedą ant trečio piršto.

– Kai susitikome, kreipiausi į jus *mademoiselle*. Atleiskite, *madame*.

Jo prisilietimas buvo stebinamai intymus. Kesė atitraukė ranką.

– Verčiau eime.

Jai pajudėjus, jis patraukė iš paskos.

– Kur jūsų vyras?

Prieš atsakydama Kesė akimirką sudvejojo.

– Verdene.

– Ar jis sulaikytas?

Ji ir vėl sudvejojo nenorėdama prisipažinti, kad yra našlė. Kad ji viena ir nesaugi.

– Taip. Tas niekšas, kurį parklupdėte, buvo jo nusamdytas kurjeris, kad palydėtų mane į Angliją.

– Akivaizdu, kad tai buvo prastas pasirinkimas.

Pajutusi, kad akis gelia karštos ašaros, Kesė greitai sumirkčiojo. Dabar ne laikas savigailai.

– O kaip jūs? – paklausė ji, vengdama toliau kalbėti apie save. – Kas jus vejasi?

– Įstatymo sargai. Jie mano, kad aš – dezertyras.

– Jie taip *mano*? Bet tai netiesa?

– Ne. Mane prieš šešis mėnesius garbingai atleido iš laivyno....